

İNATÇI KIZ
(Gerçek Bir Hikâye)
ÖYKÜ

*Rinat MUHAMMEDİ**
Aktaran: Murat ÖZŞAHİN

Kışın tatil vakti geldiğinde uzun bir seyahate; Güneydoğu Asya'nın kuyruğu gibi Hint Okyanusu içinden, Ekvator'a doğru uzanan yarım adada bulunan Tayland'a yol aldık. Yeni yılı uzun günlerde tepemizde ışıldayıp duran güneş ışıkları altında rahatlayıp, sıcak deniz suyunda bıkana kadar yüzerek karşılama hayalimiz sonunda gerçekleşti. İki gün ülkenin başkenti Bangkok ile tanışıp, gökyüzünü aşan palmiyeleri ile huzur bularak şehri enine boyuna ayıran sayısız kanallar boyunca gezdik. Bu şekilde yeniliğe susamış gönüllerimizi biraz rahatlattıktan sonra, uzun yolculuğumuza devam edip başkentten dokuz yüz kilometre daha güneyde bulunan Puket Adası'na doğru uçtuk.

Puket, yeryüzünün en güzel ve en egzotik adalarından sayılıyor. Avrupa'da yayımlanan tanıtım broşürlerinde cennetle eş tutuluyor. Cennet dedikleri

* Rinat Safiyevîç Muhammedi: Rinat Safiyevîç Muhammedi, 1990-1993 yılları arasında Rusya Milletvekiliği, 1995-1999 yılları arasında da Tataristan Devlet Şurası Vekilliği görevlerini yürütmüştür. "Kazan Utları" adlı derginin başeditörlüğü görevini üstlenmiştir. 1989-1999 yılları arasında Tataristan Yazarlar Birliğinin başkanlığını da yürüten Rinat Safiyevîç Muhammedi, Rusya Federasyonu, Türkiye ve Tataristan başta olmak üzere birçok ülkede edebiyat ve sanat dalında pek çok ödüle layık görülmüştür. Yirmiden fazla eserin, edebiyat tarihi ve eleştirisinin yazarı olan Rinat Muhammedi'nin okuyucular tarafından en çok ilgi gören roman ve hikâyeleri şunlardır: *Ak Kayalar Üzerine Hayal, Arslanlar ve Kanaryalar, Strat Köprüsü, Dünyanın Merkezi ve Kaza*. Eserleri, Tatar, Başkurt, Türk, Rus ve İngiliz dillerinde basılmıştır.

gerçek mi değil mi bilemem. Fakat Puket, inanılmaz güzel bir yermiş. Boyuna elli, enine yirmi kilometre büyüklükte de olsa dünyanın dört köşesinden gelen on binlerce turisti bir defada ağırlayacak şartlar oluşmuş burada.

Cennet olunca, burada sık tropik ormanlar; yani fil, timsah ve koca koca yılanların yaşadığı bir büyük ormanın olması da mümkün. Yüksek ağaçların birinden birine sıçrayıp sarmaşıklara asılıp oynayan hareketli maymunlar, sık ağaçlar ve çiçekler arasında birbirlerini çağırarak ötüşen güzel kuşlar ve daha neler vardır kim bilir bu cennette. Hiç abartı olmaz; bunların hepsi de var Puket Adası'nda. Orman içindeki yüksek dağ ve tepeler üstünden çağlayıp akarak inen şelaleler, toprağı yarararak akan dağ nehirleri ve soğuk suların aktığı pınarlara kadar her şey var burada. Doğa, burada yaşayan ve buraları gören insanoğlunun gönlü olabildiğince huzur bulsun diyerek var olan güzelliğini kıskanmadan vermiş bu adaya.

Aralığın yirmi beşinci günüydü. Öğle vakti uzun gün akşama dönmeye başladığı bir zamanda hava alanından gelen küçük otobüsler, bizi Andaman Denizi'nin kıyısındaki bir koya, yani körfeze yerleşmiş Kamal Bölgesi'nin sınırındaki otelin kapısının önüne getirip bıraktı. Otelin bir binası tam deniz kıyısına inşa edilmiş. Diğerleri ise sahilden yukarı doğru yükselen dik yamacın önüne kat kat dizilerek yapılmış.

Biz, annesi ile yerleşeceğimiz odanın deniz kıyısında olmasına sevinip durduğumuz sırada yedi yaşındaki kızımız Zöleyha, bitmek bilmeyen kaprislerine başlamasın mı!

- Hayır! Ben denize böyle yakın olmak istemiyorum, diye keçileşmeye başladı.

- Sana soran yok. Yer nereden verildiyse oraya yerleşiriz, dedim umursamayarak.

- Bu kadar uzak bir yere dağ izlemenin değil, sıcak deniz suyunun özlemine duyarak geldik elbette kızım, dedi annesi de.

- Ben dağ yamacının üstündeki ikinci ya da üçüncü katta kalmak istiyorum, diyor inatçı kız, hiç ödün vermeden.

- Kızım, deyip, ardından sevip okşamaya giriştim kendimce.

- Hadi birer gazoz alalım mı? Ya da söyle, ne alayım sana?

- Bir şey içmek istemiyorum. Ben yukarıda kalmak istiyorum, diye kestirip atmasın mı!

- Fakat baban ile annen deniz kıyısında kalmak istiyor. Sana çoğunluğun kararına uymak yakışır.

Çocuğun şimdiye kadar kendi fikrini bu şekilde kararlılıkla uygulamaya çalıştığını hatırlamıyorum. İyice huysuzlanmaya başladı. Kendi kararımıza dönmeye başladığımızı sezip ağlamak derecesine kadar geldi.

- Zorlamayın. Ben asla o deniz kenarındaki binanızda uyumam.

- Yukarıda yer yok kızım. Dolayısıyla bize alt kattan yer veriyorlar, diye annesi de beni savunarak hileye başvurdu.

Fakat Zöleyha kendisini gösterdi ve hiç oyundan dönerim demedi. Bir anlam verdiğimiz de yok. İlk defa böyle huysuzlandığını görüyoruz. Öyle anlatıyoruz, böyle anlatıyoruz, bir sonuç alamıyoruz. Birçok insan bize bakıp duruyor, onların önünde utanıyoruz. Ne hakkında mücadele ettiğimizi anlamasalar da az da olsa seziliyor. Çocuk kapris yapıyor, huysuzlanıyor. İnsanların önünde sinirlenip ses yükseltmek de olmuyor kendisine.

Bizi izleyen Taylandlı bir kız yanımıza geldi. Misafirperverlik gösterip yeşil ve kıvıll renklerdeki içeceklerden ikram etti. Üstelik oldukça da güzel. Göz ayırmak mümkün değil kendisinden. Asil bir kuş gibi parlak süsler işlenmiş gömleği de göz alıyordu.

Dilimizi anlamasa da hangi konuda tartıştığımızı, aralıksız tekrarlanan hareketlerimizden tahmin edebilmiş.

- Sovyetler Birliği'nden... Affedersiniz, Rusya'dan gelen turistlerin hepsi de denize daha yakın yerleri ister. Bunun için size denize yakın bir binadan yer verdik. Dilerseniz yukarıda, ikinci ve üçüncü katlarda da yerimiz var.

- İşte, "yukarılarda da yer var" dedi, diye söylenmeye başlamasın mı Zöleyha'mız.

Elbette bugünkü çocuklar İngilizceyi beşikte işiterek büyüyor. Bu defa da kendisine lazım olanı hemen seçip aldı.

Taylandlı kıza teşekkür ettim.

- Biz biraz düşünüp taşınalım da öyle bir karara varıp hallederiz, dedi İngilizceyi yarım yamalak konuşan annesi.

- Bizim Tayland'da çocukların sözünü geri çevirmezler, dedi o da gereksiz bir yerde ağır selam verircesine.

- Ne güzel, ne güzel; elbette, dedim onu doğrulamış gibi.

Fakat "Bizde de tam da böyle yaparlar." diye söylemeye nezaketim el vermedi. Rusya'dan bu memlekete gelmeye hazırlanan turistlere önerilen üç tavsiye olsa bunlardan ilki "Çocuklarınızı yerli halk önünde azarlamayınız. Yoksa onların gözündeki saygınlığınız yok olur." şeklinde olurdu. Doğru işte aklımıza geldi, unutmamışız.

Yine baş başa kaldık ve saldırıya geçircesine kendi aramızda konuşmaya başladık.

- Bu çocuk neden böyle nazlanıyor? Sebebini hiç anlayamıyorum, dedim beni böylesine sıkkan bu soruya cevap bulmak isteyerek.

- Çok televizyon izliyor. Durmadan korku filmi ve dizileri seyretmenin sonucu bu.

- Kızım, bundan sonra o korku filmlerini seyretmeyi bırakıyorsun, dedim ailenin hâkimi rolüne girerek.

- Hayır, deyip Zöleyha söze katıldı.

- Film izlediğim için değil; ben denizden korkuyorum. Suyun yanında uyumaktan korkuyorum.

- Denize ilk gelişimiz değil, bugüne kadar korkmuyordun.

- Bugüne kadar korkmuyordum, ama bu defa korkuyorum.

- Peki niçin korkuyorsun?

- Bilmiyorum... Ben yukarıda kalmak istiyorum.

- Öyleyse hadi kızım, şöyle yapalım, demiş oldum.

- Sen yukarıdaki binada uyursun bugün, biz annen ile deniz kenarında. Anlaştık mı?

- Hayır, siz de benim ile kalın, diyor.

- Peki! Çoluk çocuğun sözüne bakıp vakit harcayarak insanları güldürüp durmayalım. Nerden yer vermişlerse, oraya yerleşiriz.

Gitmeye kalkışıp yerimden sıçradım. Ayak ucumdaki küçük valizi elime aldım. Zöleyha gelip elime sarılmasın mı! Ağlama sınırına gelip dolu gözlerini kaldırmış:

- Babacığım, beni dinle!

Zöleyha'nın daha önce bu kadar gönülden rica edip yardım istediğini hatırlamıyorum. O anda onun bakışına karşı güçsüz ve çaresiz kaldım. Çocuğun ruh dünyasına girmek, onu anlamak mümkün değildi o anda.

- Peki. Hem burada kalırsak hiç hareket etmemiş oluruz. Öbür türlü olursa sahile merdivenlerden inip çıkmak daha iyi olacaktır, diye söze girdi annesi.

Direnme dayanağımız kalmadı, boyun eğdik. Önemsemiyor gibi görünse de bizi izleyen Taylandlı kızın da gönlü oldu. Çocuğun sözüne kulak verdiğimizizi anlayıp gülümseyerek gönderdi bizi. Gönlü huzur bulan Zöleyha ise yardım etmek amacıyla annesinin elindeki valizi kaldırıp çıkmaya hazırды.

İkinci gün sabah saat sekizde ada ile tanışma gezisine çıkmalıydık. Bu, önceden planlanmış ve ücreti ödenmiş bir geziydi. Buna göre de gidip gitmeme konusunda tartışmak mümkün değil gibiydi. İnatçı kızımız Zöleyha bu defa da inisiyatifi kendi eline aldı.

- Ben geziye katılmak istemiyorum, diye konuşmasın mı!

- Hayır kızım, dedim.

- Biz gece senin sözünü dinledik. Bundan başka da annenin babanın sözüne karşı gelmiyorsun. Anlaştık mı?

- Otobüse ve uçağa binmekten usandım. Ben bugün hiçbir yere gitmek istemiyorum.

- Ada ile tanışmak gerek kızım. Bu gezi fırsatını başka zaman bulamayız. Parası da ödenmiş, yoksa haram olur, diye katıldı annesi.

Kızın dışarı çıkması yok. Ne yaptıysa olmuyor. Öyle böyle derken yine mecbur kaldık. Doğrusunu söylemek gerekirse, bizim de yürümekten yorulduğumuz bir zamandı. Bu nedenle konuyu fazla büyütmedik. Başka bir gün erkenden dilediğimizce gezeriz, sonucuna vardık. Fakat bugün de deniz kenarında uzanıp yatarız diye düşündük.

Yeni gelen turistleri alan otobüs deniz kenarındaki asfalt yol boyunca gitti. Biz ise kahvaltıdan sonra acele etmeden plaja inmeye hazırlanıyoruz. Ben sebepsiz şekilde huzursuzlanıyorum, acele ediyorum. Çabucak suya giresim, güneşlenesim var. Fakat kızlar bavulu alt üst edip önce bir şey sonra başka bir şeyler aramaya başladılar.

- Ben denize iniyorum, dedim odada oturmaktan sıkılıp.

- Güzel bir yer tutayım.

- Bizi bekle baba, dedi Zöleyha.

- Acele etme, kıyafet değişiyoruz.

- Tatilin güneşli gününün her bir dakikası değerli. Haydi kızım, birlikte inelim. Annen vakti gelince iner, dedim.

- Benimle havuzda yüzersen inirim, dedi pazarlık yaparak.

- Hayır kızım. Böyle bir yere havuzda yüzmek için gelmezler. Havuz Moskova'da da var, dedim.

Annesi de beni destekleyerek deniz suyunun faydası, sağlığı hakkında konuşmaya başladı. Ancak ne yaptıysa yaptı, başka zamanlarda peşimden ayrılmadığı hâlde inatçı kız beni izlemedi.

- Ben sahilde olurum, bulursunuz beni, deyip siyah camlı gözlüğümü alıp oldukça süslü kıyafetlerimle çıkışa doğru gittim.

- Denize girme, beni havuzun yanında bekle. Olur mu baba, diye bağırdı Zöleyha.

Ben işteyim deyip bağırsa da sesi yumuşaktı bu defa. "Bir de bekle diyor. Havuzun yanında yatmam eksikti!" diye mırıldana mırıldana çıkıp gittim.

"Bu kız yolda çok yorulmuş. Sahile inmeye eriniyor. Tabii havuz kaldığımız binanın hemen karşısında. On, on beş metre uzunluğundaki

merdiveni inip çıkası yok, bu yüzden üst kata çıkası var.” diye bir sonuç çıkardım hareketlerinden.

Fakat ben elbette bildiğimi yaptım. Üç şemsiye alıp onları kıyıya daha yakın yerden seçtiğim şezlonglara tutturdum. Hâliyle suyun kenarına geldim. Suyun sıcaklığı insanın aklını alıyor. Deniz yüzeyinin sakinliğine, zümrüt gibi yeşilimsi rengine iç çekerek baktım bir müddet. Denizde sakince yüzen irili ufaklı teknelere, yelkenlilere gözüm takıldı. Ne kadar huzurlu, ne kadar sakin ve güzel bir sabah... Böyle sıcak ve hep yaz olan yerlerde yaşamak varmış. “Puket, Puket...” hatırdaki kalmasını istercesine kendi kendime ilk defa adanın ismini tekrarladım. “Puket dedikleri cennete eşmiş hakikaten.”

Suya dalarak yüzüp gitmişim. Suyun rahatlığını, sıcaklığını anlatmaya imkân yok. İnsanın bıkmadan usanmadan yüzmesi geliyor.

Birdenbire aklıma kızım Zöleyha'nın kapıdan çıkarken “Denize inme, beni havuzun yanında bekle. Olur mu baba?” deyişi kulağımda yankılanır gibi oldu. “O havuzun yanına çıkmıştır şimdi. Beni arıyordur. Bulamayınca keyfi kaçmıştır.” diye düşündüm.

Eteğim tutuşmuş gibi aceleyle toparlanıp sudan çıkarak koşturdum ve basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarıya, kızımın yanına doğru koştum.

- Baba, bak, bak... Deniz gidiyor, deniz sahilden kaçıyor, denildiğini işittim.

Bu Zöleyha'nın sesiydi. Hâlâ dışarı çıkmamış, ikinci katın balkonundan bağıriyordu. Son basamakları nasıl koşup çıktığımı hatırlamıyorum. İlginç bir manzara görmek için çocuklar için özel yapılmış havuz kenarındaki seyir meydanında durup denize baktım. Önce gözlerime inanmadım. Gerçekten de sıcacık suyuyla kendine hayran bırakan deniz büyük bir hızla kıyıdan uzaklaşıyordu. Sahildeki turistler de bu manzarayı hayranlıkla seyrediyordu. Bundan başka bir grup genç, suyun çekildiği yerlerden hızlı hızlı içerilere doğru yürüyordu. Sahilde oynayan çocuklar için de ilginçti huzur dolu denizin böyle ansızın çekilip kalması.

Plajda çalışan bir yerli -sürekli sahilde gezinmekten teni iyice kararmış, kırışık tıknaz gövdeli bir Taylandlı- birdenbire kurt saldırmış gibi ileri geri koşturmaya, bağırımaya başladı. Onun dilini anlayan, onu dikkate alan yoktu. O da eline bir sopa alıp sahilde oynayıp koşan çocukları, kadınları korkutup kovalamaya başladı. Etraftakiler önce bunu bir oyun sandılar. Sonra da “Bu delirmiş!” diye öfkelenip adama tepki gösterenler de oldu.

Hayır, çıldırmamış aksine oldukça mantıklı, iyi bir adamdı o. Önceki gün akşama doğru birbirimizin dilini anlamasak da isimlerimizi öğrenip tanışmıştık onunla. İsmi Zeynul'du. Müslüman olduğu için bize tanıdık bir isim. Onun sopayla korkutarak kovduğu bazı kadınları daha sonra sağ salim görsem de bu Taylandlıyı bir daha görmek nasip olmadı.

Ardından denizin üstünde bir metre uzunluğunda dalgalar oluştu. Büyük biz hızla sahile yaklaşmaya başladılar. Sahile yaklaştıkça hızları artırıyor ve daha da yükseliyorlardı. Nihayet sahile ulaştılar. Bu dalganın altından beklenmedik şekilde dağ kadar korkunç bir iblis fırlayıp çıkmış gibi oldu. Fırlayıp çıktı ve koydaki evlere, sokaklara atıldı. Koca koca binalar, sahildeki yoldan ilerleyen arabalar, otobüsler, sahil boyunca baştanbaşa uzanan büyük ağaçlar göz açıp kapayıncaya kadar yok oldular. Adeta su altından sürünüp gelen biçimsiz bir yılan yalayıp aldı bunları.

Üstüme sıçrayan soğuk sudan kaçmaya çalışıp bilinçsizce başımı eğiyorum. Su yukarıya doğru köpüklenerek dalgalanıyor, kıvrıla kıvrıla dolanıyordu ben başımı kaldırdığımda. Su içinde kalan hareket halindeki arabalar, kökü ve gövdesi ile yutulan otuz kırk metrelik heybetli ağaçlar, yüzüp giden ev çatıları, masalar, sandalyeler... Kısacası sahilde, şehrin sokaklarında ne varsa su üstünde yüzerek sahilden uzaklaşıp gidiyordu.

Etrafa uğursuz bir sakinlik yerleşti sonra. Yalnızca sahilde değil, sokaklarda da hiçbir insan ya da canlılık görünmüyordu. Gerçek mi yoksa bir düş müydü bu? Görkemli çiçeklerin ortasına yerleşmiş o evlerin, otellerin nereye gittiğini anlamak mümkün değildi. Bizim kalmamız için ayrılan sahildeki binadan da taş ve kayaların darbesiyle yalnızca bir iskelet kalmıştı. Bizi okyanusun kenarındaki yolda gezdirecek olan otobüsün de ters döndüğünü gördüm.

Arka taraftan koşarak gelen kızım Zöleyha, bana sarılınca kendime geldim. Dünyadaki canlılığın varlığına, dünyadaki hayatın devam ettiğine olan inancım geri geldi. Kızımı, inatçı Zöleyha'yı, sıkı sıkı kucakladım ve ardından sevip okşadım. Gözlerimden ılık yaşlar boşandı ve boğazıma sert bir düğüm takıldı.

Gözümüzün önünde nasıl bir yıkımın cereyan ettiğini anlayacak hâlde değildik. Tsunamiyi aklına getiren de yok. Ne olduğunu sorsak da o an akli başında bir cevap alamazdık zaten.

Bir müddet sonra deniz yüzeyine gözüm takıldı: Baktım ve hayran kaldım. Ufukta yüzüp duran yelkenli gemilerin hepsi de sapaşğlam ve yerinde. Hiçbir şey olmamış gibi dalgaların üstünde sakince sallanıyorlar. Gözlerimin beni aldattığını düşünerek uzun bir müddet baktım. Demek ki hayat devam ediyormuş.

Şubat 2005, Moskova

